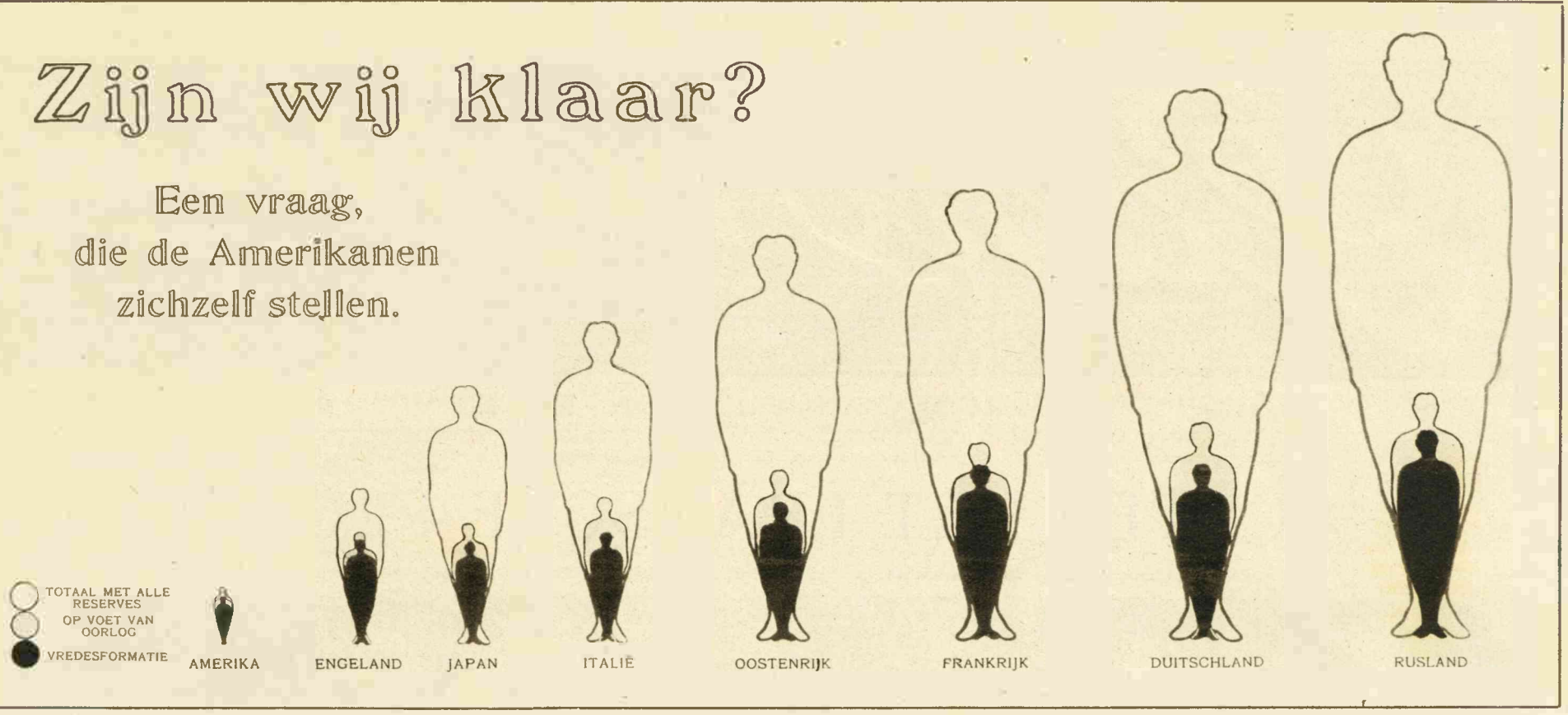
Zijn wij klaar?

Een vraag, die de Amerikanen zichzelf stellen.

De heele wereld is één stad, zoo placht onze oude tante te zeggen, als ze met groote genoeglijkheid de prentjes van haar „illustratie" bekeek in de dagen, toen de wereld nog niet de zegeningen van de rotogravure kende en dus van Panorama verstoken was.

* * *

Kon nu de goede ziel uit betere gewesten op aarde terugkeeren, ze zou gewisselijk verbaasd staan over alles, wat sinds haar dood veranderde. Zij zou vol schrik zijn voor auto's en vliegmachines (de brave, die met geen stok in een spoortrein te brengen was), vol bewondering voor diepdrukbladen als Panorama, doch na met ooggenot ons blad te hebben doorgekeken, weer tot dezelfde conclusie komen.

De heele wereld is toch maar één stad....

* * *

In dagblad- en tijdschriftartikelen stellen de Nederlandsche staatsburgers, beroeps- of amateursoldaten elkaar en zichzelf de vraag: Zijn wij klaar?? Of hebben wij niets geleerd uit de uitvaring van anderen?

En daar ginds over den breeden eendenvijver, dien men Atlantischen Oceaan heeft gedoopt, vragen de Yankees elkaar af, precies wat wij aan deze zijde ook doen: Are we ready??

„Are we ready??"

Zoo is de titel van een aardig artikel in „Harpers Weekly". En al verscheen het in begin December, toch is het, zeker voor ons, op heden nog actueel.

De schrijver er van, Howard D. Wheeler, vergelijkt zijn landgenooten met een flinken, jongen kerel, die, zeker van zijn succes en vertrouwend op zijn geluk, zich onvoldoende voorbereid in een bokswedstrijd waagde en leelijk toegetakeld uit den kamp komend, zichzelf troost met een „I'll knock his head off the next time, I get him in a ring with me".

Doch die naaste gelegenheid om den tegenstander, die overwon, het hoofd af te slaan komt, zoo zegt de schrijver heel menschkundig, in de meeste gevallen nooit.

* * *

Op dit motief doorbordurend, gaat hij aan 't filosofeeren of Amerika klaar is, zoo een of andere groote natie het zou probeeren „to knock his head"; dus Amerika op den kop te zetten. De ervaring in den strijd met Spanje (we denken haast niet meer aan het kleine oorlogje, dat toch wel degelijk tot „onze" geschiedenis behoort), heeft bewezen, hoe er heel wat aan de strijdkrachten, aan de hulp- en vervoermiddelen haperde. Doch desniettegenstaande vreest mr. Wheeler, dat Amerika niet zooveel geleerd heeft en feitelijk er aan zijn „preparedness for war" niet heel hard gewerkt is.

Wheeler preciseert in zijn artikel. Wij kunnen niet nagaan of hij 't juist doet, maar het moet ons interesseeren om een Amerikaan in een bekend Amerikaansch weekblad openblijk het volgende te hooren verklaren:

Als tweemaal honderdduizend strijdbare mannen, van een eerste klasse vijandelijke natie, vannacht aan de kust van den Atlantischen Oceaan landen, dan zouden wij, Amerikanen, het heel erg zuur vinden, indien wij aan dat vijandelijke volk de rijke streken westelijk van de Rockies met alle steden, havens, met den rijkdom der valleien en bergen in handen zouden moeten laten.

Maar als werkelijk de oorlog vandaag aan ons (Amerika) zou worden verklaard, dan zouden wij, gezien het geregelde leger, dat in de Philippijnen, Hawaii, Panama en elders noodig is, niet meer dan 50,000 man naar het bedreigde punt kunnen brengen.

Met de grootste inspanning van de zijde van onze officieren, en als wij de militaire machine met al haar kracht lieten loopen, dan zou het nog op zijn minst zes weken nemen om dit aantal op 150.000 man te brengen. Een succesvolle verdediging der lange Amerikaansche kustlijn tegen een vijandelijken inval vraagt ten minste 300.000 man, gesteund door een goed geoefend veldleger van een half millioen menschen.

En, zoo zegt de Amerikaan, wij zijn totaal onvoorbereid voor zulk een prestatie....

* * *

Wij gaan hier natuurlijk niet het heele artikel vertalen, zelfs niet in vrije overzetting navertellen. Ons interesseert het niet hoeveel mannetjes, kanonnen, ammunitie etc. Amerika precies behoeft en van wie het land der uiterste mogelijkheden, het meest te vreezen zou kunnen hebben.

Curiositeitshalve geven wij hier de plaatjes weer, welke bij dit artikel zijn afgedrukt en vertellen daar straks tot welke conclusies de Amerikaansche journalist in zijn beschouwing komt. Want we weten het, al praten we er niet te veel over, dat ten slotte Amerika en Amerikaansche belangen ons heel erg interesseeren, niet alleen om de vele dubbeltjes welke rentenierende en speculeerende landgenooten in Amerikaansche sporen hebben zitten, maar in dit geval voornamelijk omdat Amerika neutraal is en wij ook neutraal zijn en Amerika zoo'n heel groote broer op het gebied der neutraliteit voor ons is!

* * *

Zie hier nu tot welk slot mr. Wheeler komt.

In het algemeen gesproken, zoo zegt de auteur van het artikel, nemen we het voor vaststaand aan, dat wij geen oorlog zullen krijgen, omdat we geen oorlog begeeren. Wij redeneeren: Oorlog is barbaarsch en nutteloos. Wij zijn verlicht. Daarom zullen we geen oorlog hebben. De wereldmarkt is een open markt. Als verhoogde productiviteit en ondernemingsgeest betere mededingings-mogelijkheid beteekenen, nu, dan zullen we zorgen dat we kunnen mededingen. We willen niet vechten. In het algemeen gesproken, zoo ongeveer redeneert de schrijver, zal er na afloop van den oorlog voor een natie als de onze (hij bedoelt de Amerikaansche, maar het is opmerkelijk hoeveel de redeneeringen van de neutralen op elkaar lijken, haast net zooveel als die van alle vechtende mogendheden) in het belang van ontwikkeling, cultuur en... onze eigen beurs nog al wat te doen zijn in minder ontwikkelde streken.

Maar... zoo waarschuwt de auteur, terwijl wij zoo klokvol van zelfvertrouwen tevreden met onzen toestand onzen weg gaan, is het nog heelemaal niet zeker tot hoever de tegenwoordige strijd de wereld voeren zal, en tot hoever deze zorgeloosheid ons kan brengen. Wij veronderstellen, dat men ons er niet in wil of niet in durft te halen. Doch wat daar ginds in Europa gebeurd is, mocht ons toch wel wat wijzer gemaakt hebben....

* * *

Van Solon, den Wijze, (niet te verwarren met Salomo met denzelfden bijnaam), wordt gezegd, dat hij tot Croesus, den Rijken, zeide: „Als er ooit een koning komt met beter *ijzer*, dan gij hebt, dan zal hij en niet gij de meester van al uw *goud* zijn".

Er zit een wijze les in dat klassieke woord.

Amerika moet die ter harte nemen en er voor zorgen altijd en voor alles gereed te zijn en te blijven.

* * *

Zou het voor Amerika alleen verstandig zijn om daarvoor te zorgen? Of voor alle anderen evengoed?!

Een Amerikaansche opvatting.

ZIJ, DIE DEN OORLOG HULDIGEN.

In het Amerikaansche tijdschrift luidt het onderschrift „Tirewomen", wat feitelijk mutsenmaaksters beteekent, vandaar de eene figuur die den oorlogskolos de „muts opzet". De teekening is van Bordman Robinson.